

O Červené Karkulce

ilustrovala
Olga Těsařová

© Stanislav Juhaňák – TRITON, 2016
Text © Viola Somogyi, 2016
Illustrations © Olga Tesařová, 2016

Podle klasické pohádky napsala Viola Somogyi.
Vydal Stanislav Juhaňák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2016 jako svou 1666. publikaci.
Vydání 1.

Odpovědná redaktorka Marie Semíková.
Ilustrace Olga Tesařová.
Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH.
Tisk Omikron Praha, s.r.o.
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7387-650-0

Na kraji hustého lesa stála myslivna s okny vykládanými barevnými sklíčky a se zahrádkou, ve které kvetly měsíčky a slézové růže. Bydlela tu s tatínkem a s maminkou malá holčička. Všichni ji měli rádi, protože byla hezounká, měla dlouhé zrzavé kudrnaté vlásky a pořád se smála.

Do školy ještě nechodila, ale s chutí pomáhala mamince a tatínkovi se vším, co bylo potřeba.

Holčička nosila na hlavě malý čepceček uháčkovaný z červené příze, který se zavazoval pod bradou. Dostala ho od babičky, aby si nemusela pořád uhlazovat

neposedné vlasy. Takovýmhle čepečkům se říkávalo „karkulky“, a tak na holčičku doma všichni volali „Karkulko“, i když se jmenovala ve skutečnosti úplně jinak.

Babička, která Karkulce čepeček darovala, bydlela docela sama v dřevěné chaloupce na opačném konci lesa. Dědeček totiž býval hajný, a když zemřel, babička nechtěla domeček opustit. Karkulka k ní s rodiči často chodívala na návštěvu. Cesta vedla přímo skrz hustý les, plný vysokých stromů, ale i ztrouchnivělých pařezů a rašelinišť, ze kterých se i za bílého dne ozývaly prapodivné zvuky. Samotná cesta však byla široká, pohodlná, vysypaná bílým pískem a nevedly z ní žádné odbočky.

Jednoho dne, když Karkulka právě otrhávala na zahradě hrášek, vyšla z myslivny maminka a tvářila se ustaraně. Karkulka k ní hned přiběhla a objala ji kolem pasu.

„Copak se stalo, maminečko?“
zeptala se.

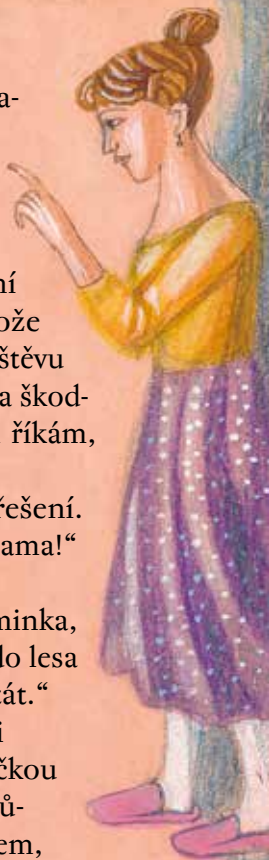
„Babičce není dobře, je tak slabá, že si musela lehnout,“ odpověděla maminka. „Právě jsem se to dozvěděla od našeho myslivce-
veckého mládence, který se u ní ráno stavoval. Ráda bych se za ní vypravila, ale nemám čas, protože k nám odpoledne má přijít na návštěvu pan nadlesní. V lese se prý objevila škodná. Já ale nemám stání, pořád si říkám, jestli to není něco vážného.“

Karkulku okamžitě napadlo řešení. „Tak já se za babičkou vypravím sama!“ vykřikla.

„Kdepak,“ zavrtěla hlavou maminka, „jsi ještě malá, nemůžu tě pustit do lesa samotnou. Mohlo by se ti něco stát.“

„Ale maminko,“ přemlouvala ji Karkulka, „vždyť už jsme za babičkou byli tolikrát. A kromě toho pů-
jdu pořád za nosem,
zabloudit nemů-

žu. Cesta je rovná
a široká a vede přímo

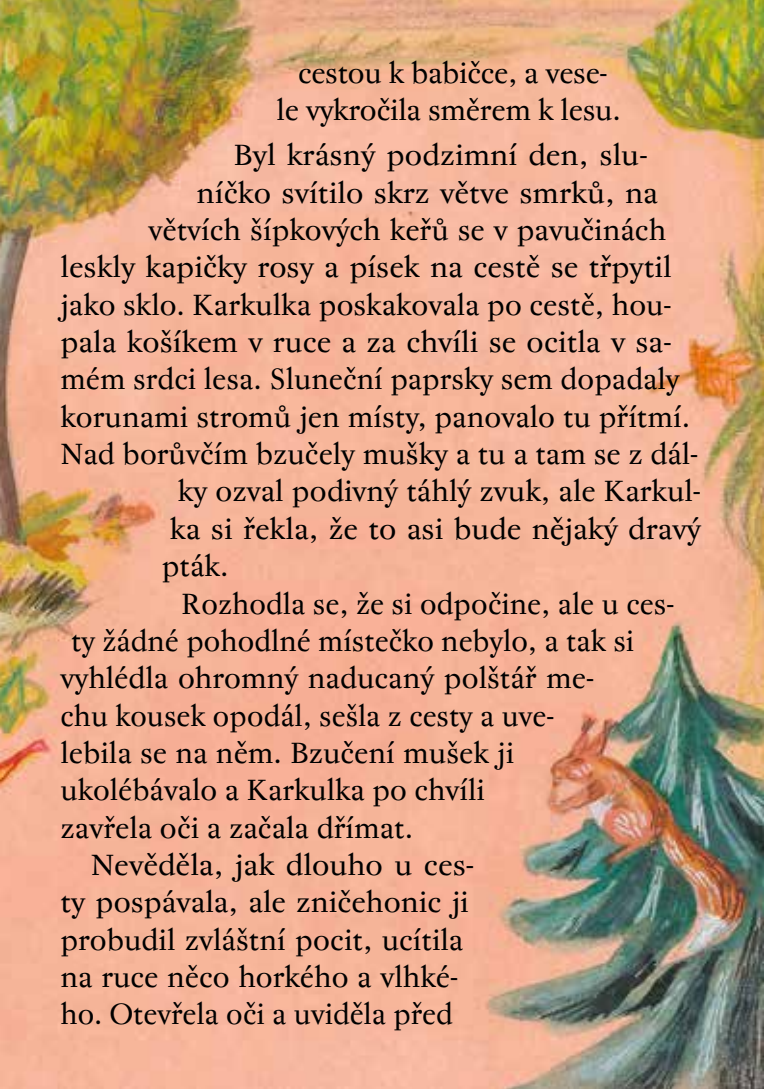

k babiččinu domečku.
Nemůže se mi nic stát!“

Mamince se ten nápad vůbec nezamlouval, ale Karkulka ji tak dlouho ujišťovala, že jí žádné nebezpečí nehrozí, až nakonec souhlasila. Bála se totiž, že by její stará maminka mohla být vážně nemocná.

A tak si Karkulka uvázala na hlavu háčkovaný červený čepěček a maminka jí dala košík, ve kterém byl čerstvě upečený ovocný chlebíček a láhev domácího bezinkového vína, babičce na posilněnou. Holčička maminku znovu ujistila, že půjde nejkratší

The background of the page is a soft, painterly illustration of a forest. On the left, there are trees with yellow and green foliage. On the right, a squirrel with a reddish-brown body and a long, bushy tail is perched on a dark green, coniferous tree. The overall style is gentle and artistic, with a warm, light-colored background.

cestou k babičce, a vesele vykročila směrem k lesu.

Byl krásný podzimní den, sluníčko svítilo skrz větve smrků, na větvích šípkových keřů se v pavučinách leskly kapičky rosy a písek na cestě se třpytil jako sklo. Karkulka poskakovala po cestě, houpala košíkem v ruce a za chvíli se ocitla v samém srdci lesa. Sluneční paprsky sem dopadaly korunami stromů jen místy, panovalo tu přitímí. Nad borůvkám bzučely mušky a tu a tam se z dálky ozval podivný táhlý zvuk, ale Karkulka si řekla, že to asi bude nějaký dravý pták.

Rozhodla se, že si odpočine, ale u cesty žádné pohodlné místečko nebylo, a tak si vyhlédla ohromný naducaný polštář mechu kousek opodál, sešla z cesty a uvelebila se na něm. Bzučení mušek ji ukolébávalo a Karkulka po chvíli zavřela oči a začala dřímat.

Nevěděla, jak dlouho u cesty pospávala, ale zničehonic ji probudil zvláštní pocit, ucítila na ruce něco horkého a vlhkého. Otevřela oči a uviděla před

sebou velké zvíře. Mělo rozježený šedohnědý kožich, dlouhé vyzáblé nohy, zeleně svítící oči a olizovalo jí ruku. Když Karkulka vyděšeně vyskočila, zvíře se posadilo na zadní nohy, usmálo se tlamou plnou špičatých zubů a promluvílo lidským hlasem:

„Neboj se, holčičko, nic ti neudělám. Viděl jsem tě, jak tu spíš, a řekl jsem si, že tě pohlídám, dokud se neprobudíš, aby se ti nic nestalo.“

Karkulka si oddechla. „Ty jsi ale hodný pejsek,“ pochválila zvíře. Sice se pejskům, které znala z domova, příliš nepodobalo, ale co jiného by to mohlo být? Zvíře se znovu usmálo, ale neřeklo na to nic, jen si jí lehlo k nohám.

„Kampak ses vydala tak sama?“ optalo se po chvíli. „Taková malá holčička by se neměla potulovat po lese sama.“

